

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

N:o 20
19 Oktober

REDAKTION:
A. W. HELLSTRÖM. WILH. SJÖHOLM.

Årg. 16
1912.

Sommarn sin dödsruna skriver.

För U. F. V. Av O. W. G—r.

Långsträckta skuggor
Sia om mörknande tid.
Solen mot söder
Drager som hjälte i strid;
Bort vill den nu från oss draga,
Avsluta sommarens saga.

Himmelen mulnar,
Regnet mot rutorna slår.
Gulnade löven
Visa var frostvinden går.
Höststormen sliter och river —
Sommarn sin dödsruna skriver.

Frostbitna rosen
talar om plundring och död,
Böjer sitt huvud,
Saknar i stängeln sitt stöd.
Sagan om väldoft och fägring —
Var den ej mer än en hägring?

Bärgade fälten
Stå där så nakna och grå.
Vingade sångarn
Hörs ej sin drill mera slå.
Allting det budskapet giver:
Sommarn sin dödsruna skriver.

Församlingen.

För U. F. V. Av J. Mellberg.

»Ska' vi inte gå in i församlingen?» framkastade helt hastigt och oväntat Jakob Blom, en av medlemmarna i vårt lilla lag, då vi en söndagsafton voro samlade i ett enkelt men trevligt rum, det en i vänkretsen räknade som sitt hem. Predikanten i staden, vars predikan vi på förmiddagen avhört, hade rört vid ett ämne, som till mer än hälften var främmande för oss ungdomar — det var om församlingen.

Det ingick icke i vårt program att diskutera teologiska frågor, och vad nu församlingen vidkom, är det ingen heder erkänna, det vi voro nog så okunniga i det, som hörde dit. Det enda vi egentligen visste var, att vi kommit in på en alldeles ny väg, att vi fått behov av Gud, fått många nya vänner, unga och gamla. Vi försummade icke att vara med vid de offentliga mötena på söndagsförmiddagarna, icke heller — för så vitt det ej kom några särskilda hinder emellan — att gå till det bönemöte, som å en liten sal hölls en söckenkväll i veckan. Det gick icke alltid så lätt för oss att inför ogudaktiga kamrater bekänna Herrens namn. Vi kände oss ofta fattiga på tro och goda gärningar, men de här små veckomötena voro särskilt ägnade att liva vårt mod och tillförde oss icke blott goda lärdomar utan ock framför allt rika välsignelser från Gud. Bland dem, som voro med i helg och söcken, var en äldre broder R. På de större, offentliga mötena teg han, ty han hade en viss rädsla för att framträda inför en större samling folk, men på veckomötena var han i sitt rätta

ässe. Då tackade han Gud med hög röst, så att det hördes både i himmelen och på jorden. Och mången gång tänkte jag, då jag kände kraften av den gudfruktige mannens bön: »Om jag ändå kunde bedja så som ni, farbror.»

R. var medlem av församlingen och en av dess pelare. Saken synes ha varit antingen den, att han ej fått annat än gott inom densamma eller ock, om han ibland fick något mindre gott, alldeles glömde det, ty, så snart han talade något om församlingen, var det alltid goda ord han hade att säga. Så som vi längre fram blevo i tillfälle se, var ock församlingen honom så kär, som om han varit vigd vid den.

»Församlingen, sade du, Jakob, ämnar du gå in där? Vi böra icke hasta allt för fort, unga som vi ännu äro. Du har sett, att de flesta, som äro medlemmar där, äro äldre personer. Vi få nog tänka på saken litet. Sakta.»

Jakob hade åtskilligt av beslutsamhet uti sig och en del envisshet ock, vilket för övrigt icke var så sällsynt att finna hos folket i den landsändan. »Jag har beslutat mig för att gå in», sade han, »och jag vet, att vi äro välkomna allesamman. De gamla skola taga emot oss, det tror jag, med öppna armar, och att tillhöra en församling blir en hjälp för oss, den vi icke böra försmå. Det bidrager till vår fostran, och vi skola få känna, att det blir ett gott stöd. Därtill talar bibeln mycket om församlingen så-

som ett hem för Guds barn, och det är som bleve vi mera avskilda från världen, om vi sluta oss dit.»

Antingen det nu var Jakobs icke oävna förmåga att i denna stund tala känsligt, så att det rörde hjärtat mer än förståndet hos oss, eller någonting annat, allt nog, en i laget sade: »Jakob har rätt. Jag tror som han. Vi böra besluta oss för att gå in. Det står i bibeln, att Jesus kommer snart, och när han kommer för att hämta de sina hem, så vill jag icke stå utanför hans församling. Går du åstad, Jakob, och anmäler dig till inträde, så får du anmäla även mig.»

»Vad förmån är det då egentligen att vara medlem i församlingen?» var en fråga, den Jakob, som helt hastigt blivit en andlig rådgivare för oss andra, fick att besvara, och »vilka äro villkoren för att vår begäran skulle bifallas?»

»Villkoren — det är väl nog, att vi äro Guds barn, något bättre kunna vi ej bli, och förmånerna äro många. Församlingen blir, som jag sade förut, ett stöd för oss — vem är det av oss, som ej behöver det? — och så få vi bli med att *fira nattvarden tillsammans med endast troende.*»

Det senare minnes jag särskilt, huru det tog i mitt hjärta. Vid femton års ålder hade jag efter gängse sed blivit konfirmerad och berättigad att, så som det hette, inom svenska kyrkan begå Herrens heliga nattvard. Det var en märklig dag. Naturen var klädd i högtidsdräkt, och vi barn hade efter olika råd och lägenhet också fått högtidskläder, alla i svart färg. Hårdare strängar än barnahjärtats hade kunnat sättas i vibration vid mottagandet av de heliga håvorna, och jag tror mig för min enskilda del kunna säga, att Herren var mig nära; även om jag ej mycket förstod av nattvardens väsen och innebörd. Det var emellertid något, som störde harmonien, och det var, att vem som helst fick gå fram till nattvardsbordet. Efter oss barn kommo de äldre fram, böjde sig ned vid altarrunden, mottogo brödet och vinet och gingo andäktigt tillbaka till sina bänkar för att ge plats åt andra. I skaran

kände jag igen flera, som levde ett anständigt liv, men jag såg ock många, om vilka jag bestämt visste, att de voro helt ogudaktiga. En löjtnant, som var en av ortens värsta svärjare, och en soldat, känd för sitt tygellösa leverne, ägde rätt vara med och flera drinkare och andra. Det talades till den kristna församlingen, ett begrepp, som var liktydigt med sammanfattningen av allt det folk, som bodde inom sockengränsen. Alla vara goda kristna, och för så vitt de hade åldern inne, berättigade att gå till nattvarden.

Allt detta kom nu för mig, då Jakob nämnde om, att i den kristna församlingen, som bestod av *troende*, finge man fira nattvard tillsammans endast med sådana, som ville älska sin Frälsare, och jag tror det var detta, som tog mig allra djupast. Så var det ju, jag tyckte, att det borde vara. Minnet framkallade tavlor för mig från konfirmationsdagen där hemma i sockenkyrkan, då jag såg den blandade skaran av nattvardsgäster, och jag kunde ej annat än innerst fröjda mig över, att det verkligen fanns en institution på jorden, där de, som älskade Herren, fingo mötas omkring hans bord.

Vi skildes åt för aftonen, Jakobs ord och min egen upplevelse hade bidragit till, att jag kommit att tänka mer på medlemskap i de troendes skara, än jag egentligen ville visa. Och då jag, efter att ha överlämnat mig i Guds beskydd, gått till vila, var det som om en klocka ringt med dov klang. »Församlingen — församlingen» ljöd tonen.

*

Det är möte för ordnande av verksamheten inom församlingen, uppbärande av frivilliga månadsavgifter och anmälan av nya medlemmar. »Här är anmälan för Jakob Blom och flera andra unga», säger föreståndaren, under det rösten sviker honom något, och ögonen begynte fuktas, »beviljas deras inträde?» Nya, *unga medlemmar* begära inträde — den äldre mannen, som brukade bedja på detta innerliga sätt på veckomötena, ser upp på föreståndaren, och intresset i hela skaran

är stort? »Ja, ja», ljöd det vid framställandet av frågan, om vi — ty det var vi, som kommo — beviljades inträde, och den förut nämnda veckobedjaren lär ha haft svårt att vänta med att tacka Gud, tills alla namnen voro nämnda.

Kort därpå blevo vi hälsade välkomna och fingo från början förnimma: *Detta är vårt andliga hem på jorden.* Många ljuva minnen stå ännu kvar från den tiden, den första ibland Guds folk. Och de första minnena äro ofta liksom den första ungdomskärleken starkast.

*

En sak, som ej bör förbigås, är, att Guds församling på jorden, ehuru den består av sådana, som älska Herren, icke är en fullkommen institution. Den kan bäst jämföras med ett hem i god mening. Detta blir aldrig fullkomligt — var finnes något fullkomligt i denna världen? — men kan intet av något på jorden ersättas Hemmet är den plats, dit vi fly efter dagens arbete, möda och motgångar, dit gå vi för att vila. Där äta vi vårt bröd där glädjas vi, när det gått oss väl, och där gråta vi, då sorger drabbat familjen. Den enskilde medlemmen därinom utgör blott en del av det hela, men det hela blir icke helt utan de särskilda delarna därav. Såsom den starkare, om den rätt känner sin förmån och sitt ansvar, bär den, som är svagare, så är det Herrens och apostlarnes mening, att de olika medlemmarna av Kristi församling skola vara varandra till inbördes hjälp och bistånd. Av detta framgår, att det framför allt är den svage, som behöver den vård och hjälp, församlingslivet skänker. Och är det ingen full uppfattning av de apostoliska brevens andemening, om vi fatta saken så, som skulle församlingen vara till för och bestå av endast fullkomliga. Snarare torde man ha skäl säga, att församlingen är till för de ofullkomliga.

Att Kristus och apostlarne lagt en ofant-

lig vikt vid församlingen som helhet betraktad framgår på många ställen i den heliga skrift. Hade församlingen varit överflödig, skulle Kristus icke ha instiftat den, Paulus skulle icke ha offrat sin tid och sitt liv för dess verksamhet och bistånd. Den är nödvändig för den troendes fostran, för att icke-evangeliserade folk skola få höra evangeliets glada budskap och världen förnimma ljuset, som utstrålar från henne.

Församlingen är sanningens pelare och grundfäste i en värld, där lögnen har så stor makt, och allt är såsom i gungning, den är stark, trots sin ringhet och — ehuru mycken svaghet och brist där kan finnas — är det om henne Frälsaren så gripande talar och försäkrar, att dödsrikets portar icke skola vara henne övermäktiga.

Till dess fromma och framgång böra vi alla bidra. Unga och gamla skola hjälpas åt. Ingen må stå därutanför för att med kritisk blick och omilt sinne räkna dess rämnor. Det är icke utanför dess murar utan inom desamma det bästa möjliga skall göras för att föra henne mot fullkomligheten och dess medlemmar närmare idealet.

Kristi församlings rätta kännemärke är, att den *skilt sig från världen* och har sina portar öppna *endast* för dem och för *alla* dem, som älska vår Herre Jesus Kristus.

Att inbjuda till gemenskap med denna är min stora förmån och min plikt. Och, så långt mina ord i denna vår ungdomstidning kunna nå, vill jag ropa till Sveriges troende ungdom från norr till söder, från Östersjön till Västerhavet:

Gån in i den kristna församlingen.

Och sjungen sången:

»För Kristus och församlingen»

med hänförelse, så att ljudet därav går ut över landet och höres upp på de höga bergen och nere i de djupa dalarna.

Från tre världsdelar.

För U. F. V. Av O. TERNING.

IX.

Sedan vi passerat Röda havet,* detta intressanta hav, som redan från barn-
domen tilldragit sig vår uppmärksamhet,
anlöpa vi staden *Aden* på Arabiska halvön.
Det är den första hamn i Asien, i vilken
»Bülow» ankrar.

Aden är ingen vacker stad. Tvärtom.
Men den har en god grund, ty den är
byggd på hälleberget. Icke ett träd synes,
endast de ödsliga stenhusen och där bak-
om de kala klipporna. I långa rader resa
sig de engelska soldatbarackerna, vilka
bära vittne om engelskt välde, engelsk
storpolitik. Över det hela spänner sig
den blåa himmelen, från vilken solen
bränner het.

I små lätta båtar komma araber och
negrer ut till oss. Om varandra ropa de
ut sina varor: strutsägg, solfjädrar, vykort
och cigarrer. Ingen av dem får komma
ombord. Och upp till oss är det för
högt från vattenytan. Men vi leva i upp-
finningarnas tid; araber och negrer likaså.
Någon av dem har funnit ut ett sätt, på
vilket de utan att lämna sina båtar kunna
avsluta affärer med passagerarna. Då en
affär uppgjorts, lägges varan i en korg,
försedd med två långa tåg. Det ena av
dessa kastas upp till köparen, under det
säljaren håller fast i det andra. Så halas
korgen upp, och sedan varan avlämnats,
firas den åter ned med betalningen.

Trots förbudet försöker sig dock en och
annan av dessa smarta affärsmän på att
komma ombord. Uppför den väl beva-
kade falltrappan går det naturligtvis ej.

Andra vägar måste anlitas. Så såg jag
en arab, som med tillhjälp av en lång
båtshake klättrade uppför långsidan av
vår båt. Men den stackaren blev upp-
täckt, innan han hunnit målet. Några
besättningskarlar ansågo sig ha rätt att
tvinga honom tillbaka. Raskare än jag
här hinner berätta det, skruvade de fast

* Se sid. 216.

en slang vid vattenledningen ombord och
släppte på vattnet. Så riktades vattenstrå-
len mot förbudsbrytaren, som lät höra
ett ljud, liknande en ankas smattrande,
skakade ett tag på huvudet och halade
sig ned. Raskt bar det av utför, ända
tills han ånyo befann sig i sin egen båt.
Under hela tiden var vattenstrålen riktad
mot honom. Att han själv blev våt, tyck-
tes ej hava så stor betydelse, ty så fort
han kommit i lä, tog han av sin mantel,
bredde ut den över båten och lät den
torka i solen. Värre var det nog med
hans varor, som ock fingo del av stört-
skuren.

Vistelsen i Aden blev ej lång. Blott
några timmar varade den. Så styrdes färden
ut över Adenviken och Indiska Oceanen
till *Kolombo* på ön Ceylon. Resan mellan
dessa båda hamnar tar en tid av omkring
sex dygn. Vi se ej annat än vatten, i
vilket vår ångare plöjer en djup, bred
fåra. För en »lantkrabba» blir det stund-
om rätt enformigt att ej se något land.
Livet ombord har emellertid rätt mycket
av intresse och omväxling, även om det
ej är fullt så livligt, som det förut varit.
Värmen är alltför tryckande, och havs-
luften verkar som sömmedel. Icke blott
damerna utan även herrarna gå klädda i
vita och så tunna kläder som möjligt. Sol-
hattar och mörka glasögon fingo god av-
sättning i Port-Said. Nu behövas de.

Emellanåt ske dock avbrott i det vanliga,
då någon ångare möter, eller då en val
behagar visa sin konst att spruta vatten.
Intressant är ock att betrakta flygfiskarna,
som glimma i solskenet vid sidan av vår
båt, och delfinerna, som tävla med var-
andra i hoppning likt hästar vid hinderritt.

En tidig decembermorgon ankommo vi
till *Kolombo*, just som »dagens drottning»,
iklädd den mest strålande morgontoalet,
steg upp ur havet som en trollfé. Från
»Bülows» promenaddäck hade vi sett en

skymt av Ceylons utomordentligt rika växtlighet, innan vi ångade in i hamnen. Vi längtade att få se mera. Framför oss låg staden, hemlighetsfull, inbjudande till besök. Allt det nya, okända drog som en stark magnet. Vid »Bülows» sida lade sig ett par stora svarta pråmar, lastade med något svart och bemannade med halvnakna, skrikande infödingar, som också voro svarta. Allt det där såg så avskräckande, hotande ut. Och av föregående erfarenhet visste vi, att det ej var trevligt att vara ombord, när »Bülow» kolade.

Under våra strövtåg i staden besökte vi bland annat K. F. U. M., där vi blevo vänligt mottagna av sekreteraren, som visade sig glad över vårt besök, samt ett hindutempel, där vi blevo nekade tillträde på grund av, att européer varit inne och oskärat templet genom att förtära starka drycker, enligt den tjänstförrättande prästens utsago.

I brännande sol foro vi sedan med droska till ett buddisttempel utanför staden. Genom den yppigaste grönska, i vilken vackra villor lågo inbäddade, ledde

Vy från Colombo.

Ett besök i Kolombo är intressant och löjande. Fastän staden under den senaste tiden fått en så kosmopolitisk prägel som blott några få andra städer i Orienten, har den dock till stor del bevarat sin originella karaktär. I byggnadsstil har Kolombo ej något egentligt nämnvärt att bjuda på, men dess breda och vackra gator väcka uppmärksamhet. Största intresset knytes dock vid folklivet i infödingarnas stadsdel. Det är brokigt och rörligt som överallt där ute i Östern. Språken, som talas, äro olika som folkklasserna. Singalesiska och tamuliska äro dock de båda förhärskande språken.

vägen ditut. Vår kusk, en ung singales var särskilt språksam och beredde oss därigenom stort nöje. Mer än en gång repeterade han med all sannolikhet hela sitt ordförråd i det engelska språket. Han lämnade upplysningar och förklaringar, men han gjorde det med särskilt syfte. Redan vid framkomsten till templet förklarade han på en för honom egenartad dialekt, att han nu givit oss så mycket upplysningar, att han därför väntade att få goda drickspengar.

Det ifrågavarande templet, till vilket vi lämnades tillträde på villkor, att vi drogo skorna av fötterna, är stort men mindre

stillfullt. Ett par tyska damer i vårt sällskap ansågo det banalt att behöva sko av sig. Alla försök att komma in utan denna ceremoni misslyckades dock.

Templets inre har mera av intresse än dess yttre. I den svaga belysningen tycktes oss figurerna på väggarna rent komiska. De utgöra framställningar av livet efter döden, själavandringen och tillståndet i Nirvana enligt buddisternas tänkesätt. I det inre tempelrummet finnas icke

mindre än tre stora bilder av Buddha. Utanför templet reser sig en pagoda, i vars närhet finnes en minnesvård, som säges gömma Buddas tänder jämte en del andra föremål, som tillhört honom och som anses heliga.

Från denna buddisternas helgade plats vände vi åter till den livliga staden, och då mörkret föll på och det elektriska ljuset tändes, ångade vi ut ur dess hamn för att fortsätta ännu längre mot öster.

Herren älskar.

För U. F. V. Av TEODOR.

*Herren älskar. När mitt hjärta
detta ordet klart kan se,
får jag lindring i min smärta,
viker själens kval och ve.*

*Herren älskar oss och bjuder
oss ett hem i himmelen.
Vitt omkring hans maning ljuder.
Säg, vill du väl följa den?*

*Herren älskar. Ja, det gör han,
har det gjort och göra skall.
Mig på rätta vägen för han
och bevarar mig från fall.*

*Herren älskar. Därför sände
han sin son till jorden ned.
Att oss frälsa från elände
bittra döden Jesus led.*

*Herren älskar. Svara, svara
då mitt hjärta däruppå.
Att i kärlek leva, vara
är att livets kungsväg gå.*

*Herren älskar. Jag vill giva
mig åt den, som för mig dog.
Han är min. Får hans jag bliva,
har jag nog och övernog.*

Planmässigt missionsstudium.

Ett ord till ledarne av våra ungdomsföreningar.

Av D. MELCHERSSON.

Någont, som den nyligen hållna missionskonferensen med synnerlig kraft framhävde, var behovet av mera kunskap om missionen. Denna kunskap brister nog icke blott bland de utanför missionen stående utan även bland oss, som stå mitt uppe i arbetet.

Vi behöva, såväl den ene som den andre, mera kunskap om missionen, denna världsomfattande rörelse, som väl är vår tids största jätteverk. Men huru få denna kunskap? Jo, genom att allvarligt studera missionen.

Ett sådant studium bör kunna påräkna intresse bland både gamla och unga. Särskilt böra ungdomsföreningarna upptaga det på sitt program och avskilja en eller ett par kvällar i månaden för missionsstudium.

Nu är den tiden åter inne, då det går lättare att samla både unga och gamla till olika slags möten. Då skall säkerligen ett sådant studium bli en både kär och välsignelserik omväxling i mötenas anordning. Men skall detta studium bli verkligt fruktbringande, måste det som allt annat studium bedrivs planmässigt.

Till ledning för de ungdomsföreningar eller enskilda, som vilja på ett mera ingående sätt studera missionen, vilja vi hänvisa till en av missionskonferensens organisationskomité utgiven »Plan för studium av de Svenska Missionerna.» Denna plan, som är utarbetad av prins Bernadotte, rektor Joh. Rinman och dr

Karl Fries, kan erhållas på Svenska Missionsförbundets expedition till ett pris av 15 öre.

Ur inledningen till denna synnerligen goda och överskådliga plan anför vi till vägledning följande:

»Detta missionsstudium är uppdelat på 13 huvudrubriker med tanke på, att det skulle genomgå under en hösttermin med en gemensam studietimme i veckan eller under ett halvår med en timme var fjortonde dag, vilket naturligtvis icke utesluter en användning för grundligare inträngande i ämnet med tätare gemensamma studietimmar, utsträckta över en längre tidrymd. Man begagnar då underrubrikerna eller vissa av dem till ämnen för olika dagar.»

Då det i förstone kanske kan synas svårt att anordna och leda ett sådant studium, vilja vi för eventuella ledare av dessa missionsstudiekretsar hänvisa till en nyligen utkommen broschyr av rektor Joh. Rinman: »Missionsstudiet och ledningen av missionsstudiekretsar.» Denna förträffliga broschyr erhålles för 25 öre genom Expeditionen.

Även hänvisa vi till den »Förteckning över svensk missionslitteratur», som på begäran erhålles gratis från Expeditionen.

Giv ett rum för dessa missionsstudier, då programmet för höstens och vinterns arbete uppsättes.

De skola säkerligen bli fruktbringande.

Låt nu se, vad Svenska Missionsförbundets ungdom kan åstadkomma.

åde vid sådd och skörd ser man såväl gamla som unga ute på fältet, ja till och med de små barnen kunna hjälpa till. Så är det även, när det gäller det andliga åkerfältet: missionen. I våra söndagsskolor deltaga barnen i sådden. Våra ungdomsföreningar göra även ett mycket gott verk. Sådant visar Svenska Missionsförbundets årsberättelse.

Men det gäller att icke tröttna; det gäller att köpa tiden. Att förlora tid är en mycket stor förlust. Att icke göra i dag det, som kan göras i dag, det leder ofta till bittra förluster. Låtom oss därför, gamla och unga, förena oss i det såningsarbete, som skall äga rum för Svenska Missionsförbundets verksamhet under böneveckan

den 27 oktober— 3 november.

Ingen bör skjuta upp och tänka, att det är långt dit, utan var och en behöver att vidtaga förberedelser. Paulus förmanade de troende i Korint att på första dagen i veckan lägga var och en hemma hos sig tillsammans, vad som blir honom förunnat, på det icke sammanskott må ske först då, när han komme. Låt oss följa detta exempel! Låt oss under de dagar, som återstå, var för sig i sitt hem, lägga av, vad Gud giver oss nåd till, samt mana andra att göra detsamma, på det att det, som vi kunna giva, må, när offerveckan kommer, redan ligga färdigt. Då skola vi med glädje och lätthet överlämna det, ty då kostar det icke den ansträngning, som det skulle kosta, om vi sparade till sista dagen.

Herren ser efter oss, hans händer äro utsträckta till oss, och var och en bör tänka, att det är i dessa händer han lägger ned, det han giver, och säga: "Tack, Herre Jesus, att jag får lägga någonting i dina händer för allt det goda, som du har lagt i mina".

Ja, I unga, låten se, vad I kunnen åstadkomma! Räknen det icke bara som en plikt utan som en *nåd* och en *ära* att få vara med.

Det skall bliva högst intressant för Svenska Missionsförbundet att få se resultatet. Behoven äro utomordentligt stora. Revolutionen i Kina och många sjukdomsfall bland våra missionärer ha vållat Svenska Missionsförbundet så stora kostnader, att det måst låna upp avsevärda summor för missionsutgifternas bestridande. Det bör icke så vara. Det upplånta måste betalas och penningar givas för att fortsätta verksamheten utan skuld. Det är en utomordentligt lätt sak, om var och en gör sitt. Vi vädja därför till Eder, I unga män och kvinnor: Gören i Herrens namn Edert! Lönen skall icke utebliva. Bästa lönen är det Guds välbehag, som vilar över varje glad givare.

Broderligen
P. Waldenström.

Bilder från vårt eget land.

Trollhättan.

För U. F. V. Av Erik G—e.

II.

Statens egnahemsområde.

Ar 1907 började Staten å markområde upplåta tomter till försäljning åt dem, som önskade bygga egna hem. Tomterna försåldes mot in-tecknade räntefria köpeskillingsreverser att slutbetalas på 10 år. Saken omfattades med stort intresse, och under åren 1907, 1908 och 1909 utvecklades en livlig byggnadsverksamhet. Då denna egnahemsrörelse givetvis avsåg att i första hand bereda möjlighet åt mindre bemedlade att skaffa sig ett eget hem, fick också staten tänka på att tråda emellan med försträckning av byggnadslån. Genom nådigt brev den 28 juni 1907 bemyndigades ock Kungl. Trollhätte kanal- och vattenverk att utlämna byggnadslån till egnahemsbyggare. Amorteringstiden är inrättad efter låntagarens ålder, så att lånet är slutamorterat, då han uppnått 65 levnadsår.

Av vissa omständigheter indrogs under år 1908 försäljningen av tomter, men i stället upplåtas tomter med tomträtt på 75 år. Bestämmelserna för erhållande av tomträtt torde dock i många avseenden vara mindre tilltalande för dem, som önska bygga egna hem, och torde även denna omständighet vara orsaken till den stagnation i byggnadsverksamheten, som gjort sig gällande under senare tid. Framställning har emellertid gjorts till kungl. maj:t om ändrade bestämmelser för upplåtelse av tomter. För närvarande torde omkring 130 villor vara uppförda å eg-

Egnahemsvilla vid Trollhättan.

nahemsområdet. Tomterna äro ganska rymliga, så att en rätt duktig trädgård kan anläggas. Staten har ock genom utfästandet av premier försökt uppmuntra till vackra och praktiska anläggningar.

Det säger sig själf, att de flesta av egnahemsbyggarna äro nyktra och ordentliga; ja man skulle kunna säga, att det är aristokratien bland arbetarna, som här bygga och bo. De slarviga och onyktra ha varken kraft eller vilja att skapa ett eget hem. Naturligtvis finnas ock sådana, som med redlig vilja gripit sig verket an med att bygga eget hem, men som ekonomiskt icke kunnat hålla sig uppe utan efter någon tid fått överlämna det i andra händer.

I betraktande av egnahemsbyggarnas ekonomiska resurser, måste man verkligen beundra dem och deras små stugor. En genomsnittsbereknning av årsinkomsten för de arbetare, som byggt egna hem, skulle säkert icke visa på högre än 1200—1400 kronor. Det är då att märka, att många av dem hava rätt stora familjer. Men så får naturligtvis egnahemsbyggaren icke driva sysslös på lediga stunder.

Vad beträffar den evangeliska verksam-

heten må nämnas, att Trollhättans Missionsförsamling här förlagt en gren av sin söndagsskolverksamhet. Den har av barnen omfattats med livligt intresse, och det är att hoppas, att denna betydelsefulla verksamhet skall i fortsättningen ut-

behov av egen församling och samlingslokal gör sig gällande.

Då egnahemsrörelsen helt säkert är av stor betydelse för vårt land och folk, därigenom att den stärker hemkänslan och familjeplikten, må man kunna hop-

Gullöfallet, Trollhättan.

vecklas och bli till välsignelse. Missionsförsamlingen och dess ungdomsförening ha ock rätt många medlemmar bland dem, som bygga och bo på »egna hem», och det är icke omöjligt, att i framtiden

pas, att staten i vidsträcktare mån, än vad hittills skett, bidrager till att åt arbetsbefolkningen, och synnerligast industriarbetarne, bereda möjlighet att kunna skapa sig allt flera egna hem.

Väl träffat.

En bagare talade en gång med en predikant, då denne sporde honom, om han tillhörde någon kristen församling.

»Nej», sade bagaren, »jag tillhörde en gång en församling, men en av dess medlemmar bedrog mig, och sedan har jag givit en god dag åt det hela.»

»Jag har haft samma erfarenhet med

en bagare», sade predikanten, »han gav mig dåligt bröd, och sedan dess har jag givit en god dag åt alla bagare.»

Men nu blev bagaren vid misshumör och mumlade, att man inte borde skära alla över en kam, och så glömde han, att han själv alldeles nyss gjort sig skyldig till just denna orättvisa.

Anna-Greta.

Brasan flamar i kakelugnen, kastande varma gyllene reflexer över det i skymning vilande flickrummet.

På en braskudde framför brasan sitter Anna-Greta Dahl ivrigt stickande på ett par små barnstrumpor. Stickorna blänka mellan de flinka, små fingrarna, och ett förnöjsamt leende leker på läpparna.

Där ute blåsa höstvindarna och slita i de gamla lönnkronorna utanför. Grenar och kvistar rassla mot fönsterutan, då stormen »tar i».

Anna-Greta lyss, och blicken söker systemen, som sitter i en korgstol alldeles intill.

»Vad du är flitig. Det är ett nöje att se dig arbeta.» Syster Karin ser leende och beundrande på Anna-Greta. »Vem skall ha de där små förtjusande tingesterna?»

»Gissa», svarar Anna-Greta, skälmaktig och rar.

»Nej, jag kan icke.» »Jo, du skall få höra. I går var jag till Brandts, du vet, med en korg mat. Mor Brandt blev så glad, må du tro, och tårar stodo henne i ögonen. Det finnes knappast något så roligt som att hjälpa, där verklig nöd gästar. Det har nog varit svårt för henne sedan mannen dog.

Den lilla minsta flickan är så söt och näpen. Det var kallt i rummet, och den lilla hade varken skor eller strumpor, och de små fötterna voro kalla som is. Nu skall hon få de här strumporna, ser du, och jag tror, att om jag ber pappa riktigt snällt, hjälper han mig med att få ett par skor till henne också.

»Du är en riktig liten människovän, du Anna-Greta. Jag är alldeles säker om, att du får pengar av pappa till skor åt ungen, om du icke hellre föredrager att själv förfärdiga dem, liksom dessa strumpor. Ingen har som du makt över pappa.»

Tonen var ironisk. Anna-Greta märkte detta och blev helt allvarsam.

»Jag är glad över att kunna göra något för de fattiga, då vi själva blivit så väl-

signade. Det är i själva verket mycket litet, jag kan uträta. Gärna vill jag gå min Mästares ärenden, jag har ju lärt att älska honom, och då blir allt arbete för honom så lätt», svarade Anna-Greta stilla.

Brasan brann ned. Anna-Greta såg ej längre maskorna, och hon lät arbetet sjunka ned i knäet. Det dämpade skenet från glöden föll över hennes intagande ansikte.

*

Anna-Greta och Karin Dahl voro döttrar till disponent Dahl vid B. Båda hade erhållit en omsorgsfull uppfostran. Uppväxta i ett rikt hem, visste de icke vad orden försakelse och fattigdom inneburo. Disponent Dahl var en gladlynt, godmodig man och mycket värderad i de kretsar, där han rörde sig. Omutligt rättvis och samvetsgrann som han var, var han även avhållen av sina underlydande. I sitt hem var han älskvärdheten själv.

Anna-Greta, hans yngsta dotter, var hans förklarade gunstling. Hon liknade så mycket sin mor, hans älskliga, godhjärtade, avlidna hustru.

Redan som barn hade Anna-Greta mottagit Jesus som sin frälsare. Troget och villigt hade hon alltsedan följt honom. Detta hennes liv i Kristus uppenbarade sig på många sätt. I de många hemmen på B:s sågverk var Anna-Greta en välkommen gäst, synnerligast i de hem, där knappa förhållanden rådde, och många gånger försakade hon själv något för att kunna glädja andra. Efter enträgna böner fick hon också till slut sin fars tillåtelse att öppna en söndagsskola. Själv förestod hon densamma, och gladare var aldrig Anna-Greta, än då hon hade de små förväntansfulla barnansiktena omkring sig. Mången liten ostyrig, förvildad sågverkspojke kunde nog i början göra henne både ledsen och trött, men de drogos småningom till henne och gävo henne hela sitt förtroende.

Systemen, Karin, var i allt motsatsen till Anna-Greta. Vacker och strålande var

hon medelpunkten i societetslivet, där hon med förkärlek trivdes. De mest energiska försök att få systemen med i denna miljö av nöjen strandade. Karin kunde icke förstå Anna-Gretas dumheter, som hon kallade sin systers verksamhet. De båda systrarna kommo till Anna-Gretas sorg ifrån varandra och gingo sina skilda vägar.

I det Dahlska hemmet var sedan en tid en fadern behjälplig ingenjör, David Wide, inackorderad. Synnerligen duglig i sitt fack samt därtill en vinnande personlighet åtnjöt hans disponent Dahls vänskap och aktning. David Wide var även han främmande för Kristus. Mellan honom och Anna-Greta utvecklades ofta dispyter i de ämnen, som voro henne kära, och många gånger fick Anna-Greta gråta för för sin tros skull. Men då som alltid gick hon med sin sorg till Mästaren. Innerligt bad hon för de sinas frälsning och för den unge David Wide. I full förtröstan litade hon på honom, som är trofast, som kan allt och som är kärleken.

Ingenjör Wide hade haft ett kristet hem. Minnen från detta och den tid, då även han var en Jesu vän, kunde ibland göra honom vek om hjärtat och uppväcka en innerlig åtrå efter att åter få komma i gemenskap med Gud.

I sina samtal med Anna-Greta visade han dock aldrig, vad han djupast i sitt hjärtade längtade efter. Han sökte hennes sällskap och njöt av att höra henne tala.

En söndag, då Anna-Greta stod färdig att gå till sin klass i söndagsskolan och systemen och han också stodo beredda att gå till en aftonföreställning med åtföljande bal, arrangerad av jämnårig ungdom till dem, frågade han helt omotiverat, om han fick följa henne. En skär rodnad for likt en sky över Anna-Gretas ansikte, och de djupa, blå ögonen fingo en förunderlig glans. Innan hon svarade, såg hon upp i hans ansikte, men hans blick mötte lugnt och fast hennes.

»Ja», sade hon enkelt, »välkommen».

Syster Karin stod där ensam kvar. Harm och förakt stodo att läsa i de sköna, mörka ögonen. Stolt lyfte hon sitt vackra huvud. Hon var besluten att gå ensam. Inom en stund var hon bland de sina,

men verkligt roligt hade icke Karin denna afton.

Karin hade märkt David Wides djupa sympatier för Anna-Greta, och en gång, då Karin i ytligt oförstånd yttrat sig skarpt ogillande om systemens tro, hade Wide på ett för honom främmande sätt motsagt Karins häftiga replik.

På David Wide gjorde besöket i Anna-Gretas söndagsskola ett outplånligt intryck. Med intresse följde han undervisningens gång och såg, huru Anna-Greta med sitt varma, gripande framställningssätt förstod att fångla de små barnens uppmärksamhet, och hur mild och varm blicken ur de vackra ögonen famnade dem. David Wide kände en undrande längtan inom sig, en längtan att få kasta sig ned vid Jesu fötter och där finna ro och frid.

Så klingade från barnaläppar Anna-Gretas älsklingsång:

»Jag har en vän, vars ljuva namn
är himmelsk sång för mig,
och vilan i hans hulda famn
ej låter tolka sig.

Han skönast bland mångtusen är,
en Sarons ros och lilja skär,
som himmelsk doft och läkdom har,
för en och var, för en och var.»

Och vid orden i tredje versen:

»Ty starkare än döden är,
den kärlek varm han till mig bär»,

kände David Wide, hur trots och fördomar gävo vika, hur tomt och utan värde allt blev, som förr berett honom glädje.

Kort därefter kunde Wide med fullaste hjärta stämma in i Anna-Gretas sång.

Disponent Dahl satt vid sitt skrivbord, då det knackade på dörren. »Du, trollslända, jag kände allt igen dig», sade Dahl, ty han var vid ett ypperligt humör.

»Rätt gissat», svarade Anna-Greta och i ett nu stodo David och hon leende därinne.

»Jag förstår vad ni vilja». Dahl reste sig upp och slöt de unga varmt i famn.

Anna Ek—d.

Ungdomsföreningen Senapskornet, Hånsjö, Sunne, presenterar sig härmed för U. F. V:s läsare.

Föreningen, som bildades den 10 dec. 1904 av 13 personer, har nu 35 medlemmar. Den har i regel två möten i månaden. En och annan gång anordnas offentliga ungdomsmöten eller fester. Inom föreningen finnes en syförening, som har arbetsmöte varje vecka.

De medel, som insamlas, användas till välgörande ändamål, dels till understöd åt

Brödraförsamling, Örebro läns Fria Missionsförening samt Örebro läns Ungdomsförbund. Hemmet kostar med tomt kr. 25,000, varav 9,000 blivit insamlade. Huset har på nedre botten en större och en mindre sal, som vid möten kunna förenas, ett större rum för servering samt ett stort kök. En trappa upp finnes en bostadslägenhet på tre rum och kök. Läget är fritt och alldeles invid kasernområdet.

Invigningsdagen kunde ej huset rymma alla, som ville ha tillträde. På förmiddagen

Ungdomsföreningen Senapskornet, Hånsjö.

fattiga och sjuka i omgivningen, dels som bidrag till missionsföreningens på platsen verksamhet. Ett mycket gott förhållande råder mellan missionsföreningen och ungdomsföreningen. Många av ungdomsföreningens medlemmar äro ock medlemmar av missinnsföreningen.

Det har ock varit vanligt, att ungdomsföreningen till varje julhögtid köpt kläder och sänt till Lappland för att såsom julgåvor utdelas bland fattiga barn.

Bidrag ha även lämnats till Västerås-förslaget, till Värmlands och Dalslands Ungdomsförbund samt till ungdomens hednission m. m.

Soldathemmet vid Livregementets grenadier i Örebro invigdes söndagen den 22 sept. Det har tillkommit på initiativ av Örebro

förekom hälsningstal av Soldaternas Väners ordf., byggmästare P. Eriksson, Örebro, bibelläsning och bön av distriktsförest. Nillson, predikan av major Malmborg, invigning av pastor Ungerth, redogörelse för hemmets tillkomst av ordf. samt korta anföranden av K. F. U. M:s sekreterare, kandidat Söderström och för Frälsningsarmén major Värme. Gemensam middag intogs i hemmet mot en ringa avgift. — Eftermiddagens möte öppnades av predikant Holmstrand, Örebro. Här-efter höllos korta anföranden av flera talare samt föredrag av pastor Ungerth över ämnet "Soldatmissionens uppgift". Avslutningspredikan hölls av major Malmborg. Sång och musik utfördes av Betlehemskyrkans sång- och musikföreningar.

Kollekterna uppgingo till omkring 300 kr.

Blidsbergs ungdomsförening hade sönd. den 29 sept. skördefest i Blidsbergs missionshus. Föredrag höllos av pred. Lindén, Rimbo, och predikanten på platsen, M. Gustafsson. Sångkören sjöng för tillfället lämpliga sånger. Dessutom förekom deklamation, kaffedrickning m. m.

Festen var mycket angenäm och besökt av så många, som det vackra, för tillfället prydda missionshuset kunde rymma.

ungdomsförening att anordna basarer, auktioner o. d. i ett missionshus?

Om allt går kristligt till och avser att åstadkomma medel till främjandet av enbart goda syften, såsom att hjälpa sjuka och fattiga, understödja missionsverksamhet till Guds rikets utbredande o. s. v., så behöver det ej ligga något orätt däri, att en kristlig ungdomsförening anordnar basarer och försäljningar i ett missionshus, ehuru väl det naturligtvis vore bättre och Gud förvisso mera behagligt, om den kristliga kärleken finge mana fram penning- och gåvobidrag utan några lockande hjälpmedel.

A. W. H.

Friden Karlsson.

Friden Karlsson.

Söndagen den 29 sept. bars av sex unge män till Kopparbergs kyrkogård i Örebro län stoffet av vår vän och broder Friden Karlsson, som efter en lång och tärande sjukdom nu i höstens dagar skördats av "liemannen" döden. Helt ung fick han frid med sin Frälsare, och såsom helt ung, endast 24

år, fick han följa honom till fadersboningarna. Friden Karlsson var medlem av såväl ungdomsföreningen som församlingen. Under sin krafts dagar var han villig och trogen att tjäna. I församlingen var han söndagsskol-lärare och vise sekreterare i Kopparbergs-kretsen. I ungdomsföreningen var han ock sekreterare, och i musik- och sångföreningen gjorde han en god insats. Genom sitt lugna och sympatiska väsen hade han vunnit allas aktning och sympati och var därför gärna hörd, då han någon gång uppträdde som talare. Nu är hans arbetsdag slut. Han har funnit den vila, som han mot slutet ofta längtade efter. Hans sista ord till mig voro: "Tala om hemmet. Bed, att Jesus kommer snart, ja att han kommer i dag." — Nu är hans längtans mål nått. Han är hemma.

Hjalmar Waldner.

BOKANMÄLAN.

Ungdomens Julrosor är namnet på en ny, innehållsrik och fint illustrerad jultidning för svensk ungdom. Den är redigerad av K. Arv. Hagström och utgiven av J. A. Lindblads Förlag, Uppsala.

På 32 sidor i stort jultidningsformat inrymmas en mängd värdefulla bidrag. Man lägger särskilt märke till en enquête om "det mest hoppgivande draget hos vår tids svenska ungdom". Synnerligen intressanta svar ha givits av Sven Hedin, Verner von Heidenstam, Arvid Lindman, C. D. af Wirsén, Vitalis Norström, Anna Maria Roos, E. Melander, K. O. Broady m. fl. På textavdelningen medverka i öfrigt J. A. Eklund, Nathan Söderblom, Erland Nordenskiöld, W. Rudin, N. P. Ödman (ett hittills otryckt bidrag), Teodor Holmberg, Oscar Sterne, Alfred Smedberg, Elisabeth Kuylenstierna-Wenster, Malvina Bråkenhielm, Karl Fries, Gust Mosesson, Emil Svensén, Einar Rosenborg, Carl Larsson i By, Ingeborg Maria Sick m. fl. välkända författare. Till en dikt av Anna Maria Roos har dir. Harald Colléen komponerat synnerligen tilltalande musik. Omslaget prydes med tvenne utsökt vackra akvareller av Jenny Nyström-Stoopendaal och den berömda danske djurmålaren Louis Moe. Flera andra framstående artister, såsom Ingeborg Uddén och David Ljungdahl, ha lämnat en mängd illustrativa bidrag.

Priset för allt detta är förvånansvärt billigt, endast 50 öre. Den svenska ungdomen är verkligen att lyckönska, som för så ringa kostnad kan erhålla dylik värdefull jullektyr.

På Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Förlag, Stockholm, ha utkommit:

Johannes Falk. Berättelse. Från tyskan av E. Willén. Pris häft. 15 öre.

Den stackars lilla Patientia. Pris häft. 35 öre.

Till "Sjuk 23-åring". Vänd Eder med förtroende till "Hälsövännens" utgivare d:r Henrik Berg, Drottninggatan 85, Stockholm.

S-d J. frågar: Är det rätt av en kristlig

Tvåkronan. Berättelse för de unga. Av Margareta Lenk. Från tyskan av E. W.—n. Pris häft. 15 öre.

Omsider funnen av herden. En döendes minnen. Berättade av Kristine Wormark. Övers. från danskan. Pris häft. 25 öre.

Redovisning

av influtna gåvomedel.

Ungdomens mission bland lappar, sjömän och hedningar.

Juli 1912.

Boxholms ufg gm Nilsson 30: —, Tärna ufg gm Palm 55: 43, Lingbo kr. ufg gm Werner 46: 05, Skattkärr ufg gm Eriksson 24: 70, Arvika ufg Zion gm Bergström 117: —, E. Öst, Västerås Lungsunds kr. ufg gm Åkerlindh 50: —, regrunds kr. ufg gm Pettersson 20: —, Ungdomskonferensens i Hudiksvall, gm Andersson 50: —, Ruds ufg gm Olsson 111: 30, Regna ufg Syskonbandet gm Nilsson 25: —, —na N— 3: —, Asklanda o. Ornunga ufg gm Svensson 33: 76, Skieryds-kretsens ufg gm Gustafsson 10: —, Ramnäs ufg gm Norrström 25: —, Bodens kr. ufg gm Isaksson 22: 22, gm Karlsson, Asby ufg 21: —, sparbössemedel 19: —, s:a 40: —, Källero Södra ufg gm Svenningsson 20: —, Melleruds mfg gm Olsson 12: 70, Siene & Eklanda ufg:s sparbössa gm Karlsson 40: —, Ramsta ufg Sarons Lilja gm Eriksson 7: —, St. Björstorps ufg gm Hallén 10: —, Länna östra ufg gm Österman 25: —, Sunds ufg:s ungdomsgrupp gm Andersson 50: —, Löf-åsens ufg Skogsblomman gm Säf 32: 50, Julita ufg gm Berglöf 75: —, Arbrå kr. ufg gm Eriksson 150: 12, Påskallaviks kr. ufg gm Bergkvist, 25: —, Sätters ufg gm Westman 50: —, Åsenhöga kr. ufg gm Johansson 30: —. S:a 1,270: 78.

Augusti 1912.

Ungdomsf. "Syskonringen" gm Andersson 25: —, Ungdomsmöte i Stömne gm Svedberg 45: —, M. F. M. ufg gm Ahnberg 25: —, Ingebo ufg gm Johansson 32: 50, Ungdomskonferensen i Roma, Gotl., gm Raquette 195: —, Ett löfte till Herren 2: —, Söderfors ufg "Klippan" gm Vikström 65: —, Kollekt i Kristinehamns ufg 20: —, Nora ufg 25: —, Arvika ufg 15: —, Österbergs ufg 7:25, Sundsvalls ufg 10: —, Vifstavaris ufg 14: 06, Avesta ufg 6: —, Kvartalsmötet i Kramfors 56: 75, s:a 154: 06 gm Axel Andersson, Svartå, ufg gm Faijent 10: —, Ungdomsf. "Framtidens hopp" gm Johansson 70: —, Färentuna ufg gm Karlsson 62: —, Kollekt i

Skarfsjön 28: 26, Långvattnet 20: —, Pau-träsk 15: 45, Gunnarn 13: 29, s:a 77: — gm Öman, Notträsk kr. ufg gm Hübinette 20: —, Hogstads kr. ufg gm Augustsson 15: —, Anderstorps kr. ufg gm Johansson 25: —, Alingsås ufg gm Olsson 125: —, Fröjereds kr. ufg gm Jansson 25: —. S:a 972: 56.

Västerås-förslaget.

Juli 1912.

Jättendals frifs ufg gm Nyman 10: —, He-desunda ufg Skogsblomman gm Löf 13: —, O. Klason, Ekäng, Ulricehamn, 17: 70, G. Larsson, Grillby, 2: 25, Vadstena frifs ufg gm Pettersson 10: 10, Gryts kr. ufg gm And-rén 13: 80, Täckhammars ufg gm Andersson 12: 60, Salemsf. ufg, Malmö, gm Persson 4: 15, Grycksbo kr. ufg "Hoppet" gm Sand 5: 35, Virserums ufg gm Carlsson 5: 25, Siene & Eklanda ufg gm Karlsson 10: 75, Skattkärrs kr. ufg gm Jakobsson 6: 70, A. G. Landgren, Malmö, 10: —, Nora ufg "Novemberblomman" gm Andersson 14: 40, Salems ufg, Motala, gm Pettersson 17: 10. S:a 153: 15.

Augusti 1912.

Skogsbygdens ufg gm Johansson 10: —, Betels ufg Luleå gm Nordsten 10: 60, Söder-fors ufg "Klippan" gm Vikström 10: —, Schebo kr. ufg gm Hansson 5: 15, Mattereds. ufg gm Persson 10: —, Östra Vänskogs kr gm Karlsson 10: —. S:a 55: 75.

Ett varmt tack till alla!

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Av nedannämnda Ungdomsföreningar an-ordnas brevaftnar å tider, som för varje förening är angivet.

Järlåsa Kristl. Ungdomsförening: Den 9 nov. Adr.: C. A. Carlsson, Missionshuset, Järlåsa.

Tierps Norra Kristl. Ungdomsförening: Den 10 nov. (Dess första brevafton.) Adr.: Pred. K. W. Andersson, Tierp.

Bollnäs Missionsf. Ungdomsförening: Den 12 nov. Adr.: Vilh. Persson, Bollnäs.

Huaröds Kristl. Ungdomsförening: Den 20 nov. (Dess 20-årsdag.) Adr.: Lärarinnan Anna Ling, Brännestad, Huaröd.

Kuverten märkas B. A.